

БРАНИМИР СЪБЕВ ВИДЕОКАСЕТИ

chitanka.info

Разказът е носител на трето място в литературния конкурс на Шуменски университет „Еп. Константин Преславски“ за 2007 г.

Стилиян Калчев беше най-обикновен човек, работещ в химкомбинат „Свилоза“ от седемнайсет години като кипаджия. Така се наричаха на жаргон елтехниците, зачислени към отделение КИП и А^[1] в предприятието. За своите четирийсет и една години изглеждаше състарен поне с десет години. Заклет ерген, Калчев живееше сам-самичък в тухлената си гарсониера в блок „Маяк“. Беше среден на ръст, набит, с рядка черна коса, която от няколко години бе започнала да се прошарва по слепоочията. Всяка сутрин ставаше в седем, изпъваше леглото по войнишки, миеше си зъбите, бръснеше се и без да е закусил хващаше рейса за работа от спирката на пл. „Свобода“. Новичките зелени рейсове на „Свилоза“, които не просто возеха, а се плъзгаха леко по шосето, го закарваха заедно с многобройните други работници до предприятието, където той работеше от понеделник до петък редовна смяна. Заплатата на Стилиян му стигаше точно да си плати тока и водата (телефон и кабелна нямаше, нито пък джиесем или компютър), да си купи храна и дрехи и да се отдаде на своите три житейски удоволствия: цигари, бира и видеокасети.

Когато в града откриха видеотеката „Червено и черно“ между бар „Славяни“ и „Еврофутбол“, Стилиян Калчев сякаш се роди наново. Първо, това не беше поредната префърцунена видеотека на свищовската мутра Пешо Домата, в която кисне скучаеща готина мацка (задължително негова любовница). Калчев мразеше до дъното на душата си собственика на останалите видеотеки в града плюс двете кина заради един спор от минали години, включващ много бира, много мезета и бистрене на филми. Спорът завърши с изхвърлянето на Стилиян от механа „Дан Колов“ с два избити зъба и сцепена вежда. Второ, в тази видеотека се предлагаха под наем видеокасети само в два жанра: порно и ужаси. Любимите на Стилиян Калчев.

Още когато започнаха да се появяват видеокасетофони в града, Стилиян започна да пести и си купи „Akai“. После обикаляше новооткритите гаражни видеотечки и наемаше любимите си жанрове на VHS, където лошото качество на филма беше нещо нормално, а имената на самите филми бяха написани с химикал върху лепенка на касетата. Сега всеки ден на връщане от работа Калчев слизаше на спирката пред пощата и бавно се запътваше към любимата си видеотека, носейки в червената си платнена чанта трите видеокасети от предния ден. Оставяше ги, избираше други три и се прибираще вкъщи. От магазина за хранителни стоки в блока си купуваше нещо за ядене, кутия цигари и туба бира, след което се качваше вкъщи, хапваше надве-натри и гледаше филми почти до полунощ, пушейки и пиейки. Най-често си вземаше два филма с ужаси и един с порно. Пускаше порното най-накрая, мастурбираше и след това се отнасяше. На сутринта ставаше, хващаше рейса за работа и така животът му си течеше кротко, безметежно и безсмислено.

Стилиян помнеше как преди година „Червено и черно“ за пръв път отвори врати. Случайно минавайки оттам, кипаджията се закова на място. После като омагьосан направи няколко крачки и влезе. Собственикът Сашо се оказа пич, също голям фен на ужасите и порното, заради които беше отворил собствена видеотека. Стилиян не знаеше откъде се снабдява с касети, но заглавията вътре го накараха да затаи дъх: „Кошмар на Елм Стрийт“ — всички серии, „Хелрейзър“ — всички серии, „Кендимен“, „Армията на мрака“, „Петък 13-и“, „Царството на паяците“, „Шокър“ и какво ли още не... Ужасите бяха на черни рафтове, а порното — на червени.

Понякога се случваше Стилиян да вземе три филма, всичките ужаси. Никога не страдаше от кошмари — сънят му беше рядко здрав, без сънища. Веднъж или два пъти в месеца Стилиян си вземаше три касети с порно. И досега не успяваше да подобри рекорда си от шест изпразвания за пет часа, постигнат в първата година на откриването на видеотеката. Деца нямаше, никога не се бе женил, никога не беше правил секс, никога не се бе целувал. Това вече не го притесняваше така силно, както преди да навърши четирийсет. Тестостеронът в мъжкия организъм сега не е в същото количество, в което е когато си примерно на двайсет, мислеше си Калчев. Единственото хубаво нещо щом остарееш, е, че членът не те буди всяка сутрин, надут подобно на

горд червен петел. И не се налага да го чакаш да спада, преди да се изпикаеш.

В горещия юнски следобед Стилиян влезе във видеотеката и остави на плота вчерашните касети. Сашо — силен мъжага с катинарче и бръсната глава, се усмихна на своя топ клиент.

— Здравейте, господин Калчев!

Кипаджията махна раздразнено с ръка.

— Ех, Сашо, стига с това господин Калчев! Викай ми Стилиян, на малко име, зарежи ги тия официалности.

— Какво ще вземете днес? — попита собственикът на видеотеката и започна да отваря касетите, проверявайки дали са превъртени.

— Ами ще видим — неопределено измърмори Стилиян и погледът му се плъзна по рафтовете. Във въздуха се усещаше леката миризма на сяра.

Докато Сашо върна по местата „Изгубени момчета“, „Аризонски върколак“ и „Тути Фрути“, редовният му клиент си бе избрал нови филми за вечерта — „Инкубус“, „Къщата на бродещите мъртви“ и „Дивашки секс“.

— Както винаги — два черни и един червен, а? — подсмихна се Сашо, постави касетите в обложките и отчете наема им в компютъра.

— Е, почти винаги — неопределено измънка Стилиян, прибра касетите в платнената чанта и се сбогува набързо. Миризмата на сяра, която усети като влезе във видеотеката, бе започнала да става нетърпима.

Александър Пенчев махна с ръка след него и неопределено се усмихна. Погледът му беше пронизващ, а очите му сякаш бяха бездънни ями...

Тази нощ Стилиян изглежда ужасите и първите петнайсет минути от порното. Сънят го налегна внезапно и той заспа на фотьойла, стиснал незапалена цигара в лявата ръка и оная си работа в дясната.

Два поредни дни кипаджията взе трите части на „Письък“ и тези на „Знам какво направи миналото лято“. Модерният съспенс не му допадна особено, но ставаше за гледане, въпреки че пискащите страхливи тийнейджъри повече го подразниха, отколкото да предизвикат онази сладостна тръпка под лъжичката, която Стилиян изпитваше винаги, когато е уплашен, превъзбуден или под голямо

напрежение. Тази тръпка за него беше всичко и не можеше да се сравни нито с приятното удоволствие от глътката студена бира, нито с олимпийското спокойствие на цигарения дим, нито с изригващия вулкан на семеизпразването.

Последвалите вечери, когато гледа „Свети Валентин“, „Градски легенди“ и „Факултетът“ затвърдиха в него окончателното мнение, че да направиш филм, в който студенти или абитуриенти се избиват помежду си е тъпо, а Холивуд не спира с комерсиализацията. Трилогията „Пророчеството“ обаче го покърти. Кристофър Уолкън беше просто неотразим в ролята си на архангел Гавраил. Все пак в извращения, мръсен и комерсиализиран Холивуд се срещаха и кадърни актьори, които участваха в сносни филми.

Порното също се харесваше много на кипаджията. Знаеше почти всички от известните актьори — Рон Джереми, Роберто Малоун, Бруно SX, Питър Норт, Тити Бой, а и актриси — Джена Джеймсън, Треиси Лорде, Силвия Сейнт, Бриана Банкс, Оливия дел Рио, Британи Андрюс... По времето, когато всеки имаше кабелна телевизия и гледаше въпросните актьори след полунощ по XXL или Spice Platinum, Стилиян Калчев предпочиташе да гледа на касети изпълненията на порнозвездите от по-младите им години. Класиката си е класика — желязно правило в неговия живот.

Детството на Стилиян не беше от най-леките и може би това бе една от причините, които го превърнаха в самотен отшелник, който странеше от хората, нямаше приятели, не контактуваше почти с никого и бе все още девствен. Като малък израсна на село при баба и дядо — родителите му работеха в града на смени и нямаха време да го гледат. Всеки човек има нещо специално за самия себе си, което го прави уникален — специфична черта на характера, голям късмет или липса на такъв, физическа особеност или нещо друго. При Калчев това бе способността му винаги да попада на неподходящото място в неподходящото време. Петгодишен, малкият Стилиян влезе в клозета на двора, където пикаеше дядо му. Старецът подгони хлапето с бастуна, бълвайки проклетия, а внукът му прекоси двора като стрела, хълцайки от страх. Обладан от паниката, малкият Стилиян прескочи дуvara и попадна в двора на комшиите, където се зарови в купа сено,

без да престава да трепери, а пред очите му беше парчето на дядо му — много по-голямо от неговото — и яростното лице на стареца, размахал бастуна.

На осем, прекарвайки лятото на село, бъдещият кипаджия за пръв път видя гола жена. Това се оказа баба му, която се къпеше в банята, а хлапето я съзря през прозорчето, докато нехайно си дялкаше някаква пръчка на двора. Той сгъна ножчето, прибра го в джоба си и тихо се покатери по опряната в стената стълба, за да види по-добре. Сърцето му блъскаше в гърдите като отчаяна птичка в кафез, но любопитството надви страха му. Гледката не му хареса — увисналата, набръчкана кожа на баба му будеше отвращение, също като олисялото пространство между краката ѝ, приличащите на празни кесии гърди и бучките по прасците ѝ. Стилиян слезе тихо по стълбата с начумерено лице. Всички ли жени изглеждат така? Бабата така и не разбра за проявата на воайорство от страна на внука ѝ.

Въпреки че не харесваше строгите си баба и дядо, които вечно му забраняваха това и онова и сервираха на масата месо само веднъж в седмицата, Стилиян обичаше да идва на село. Тук, за разлика от града, той имаше приятели — Пантата и брат му Крум, Тодор Кучето, Афет Циглето и Гергана. Трите месеца лято на село бяха най-щастливото време от годината. Заедно с приятелите си лудуваха и правеха всякакви пакости — през деня играеха на мач или фунийки, а вечерта на криеница. Понякога крадяха дини и пъпеши, друг път скришом вземаха цигари от вкъщи и се учеха да пушат, скрити в двора на запустялото училище, а пред тях гореше огън. Често се случваше Стилиян да се прибира вкъщи чак след полунощ. Тогава леко и безшумно прескачаше оградата, за да се прибере — дядо му заключваше портата още в девет, а ако го събудеше с викове или хлопане, щеше да яде бой. Използвайки клон от растящата под оградата зарзала за опора, Стилиян прескачаше внимателно, за да не се нарани на бодливата тел. Следваше тихо претичване по двора до навеса, където хлапето криеше стол, с чиято помощ се прибираше в стаята си през предварително откrehнатия прозорец.

На десет години Стилиян се сдобил с белег на дясната ръка във формата и големината на монета от пет стотинки, който носеше и до ден-дневен между палеца и показалеца. Това се случи, докато с останалите от компанията горяха парчета найлон, вързан на пръчки, и

се взираха хипнотизирани в огнените капки, валящи като метеоритен дъжд. Пантата сам не разбра как една тлъста капка падна право на китката на Стилиян.

— Аааааууу! — изрева хлапето и заразтръсква ръка.

Изкълченият опит за извинение „Ам’ ти що не се пазиш“ само озлоби още повече Стилиян и той се нахвърли с юмруци на най-добрия си приятел. Едвам ги разтърваха. С мръсни каруцарски псувни раненото хлапе се прибра вкъщи, оставяйки тайфата да тъне в срам и недоумение. Баба му не го наложи с коравата си ръка както друг път, а мълчаливо му почисти раната и я намаза с лосион против изгаряне.

— Някой ден ще си направиш и аз не знам какво — неопределено измърмори тя.

След този случай малкият Стилиян не си проговори с никой от приятелите, освен с Тодор Кучето. Двамата продължиха да се виждат тайно от другите, докато след две седмици не се скараха за една количка „Matchbox“, която уж Кучето беше откраднал от Стилиян. Разделиха се зачервени и с разкъравени носове. На следващия ден Стилиян намери въпросната количка под леглото си, но предпочете да остане горд и надут, вместо да се извини. И така остана без приятели. До края на живота си.

Неслучайно гордостта е най-страшният от седемте смъртни гряха. С течение на годините Стилиян наблюдаваше скришом през дупки и огради своите бивши приятели, които се веселяха, без да ги е грижа за него. Със сълзи на очи той стана свидетел как те пораснаха, намериха си приятелки, ожениха се, родиха им се деца... Пък той живееше живота на нещастен клоун — такъв, който денем буди присмех сред хората, а нощем горко плаче, скрит под завивките. След трагичната смърт на родителите си, породена от авария в цеха за целулоза, Стилиян напълно се затвори в себе си и се изолира от света. Завърши средното си образование, изкара казармата и постъпи на работа в „Свилоса“ — същото предприятие, в което загинаха майка му и баща му. Не общуваше с никого, а и не искаше. Единственото нещо, което желаше, е да бъде оставен на мира от всички.

Стилиян обичаше да си организира тематични вечери със своите любими филми. Например „писъчна“ вечер, когато гледаше трите

части на „Писък“, „сканираща“ вечер за трите серии на „Скенери“, „Злите мъртви“ — трите филма, вечер на „Пророчеството“ — трите филма... Горещите августовски нощи не предразполагаха към добро усещане за страх — според Стилиян за това далеч по-подходящи бяха януарските, когато всичко навън е сковано в лед и скреж, а студеният вятър пее своята зловеща песен по улиците и хвърля ситен сняг в очите на закъснелите минувачи.

На 19 август кипаджията реши да си направи демонична вечер. Това бяха филмите „Екзорсисът“, „Рицарят демон“ и „Дяволски дъжд“. Харесаха му изключително много, а последният просто го накара да тръпне, онемял от страх. Малко известен хорър, в който блестеше брилянтната игра на Антон Шандор Ла Вей в ролята на Върховния Жрец. Черният Папа, основател на Църквата на Сатаната и автор на Сатанинската Библия беше човек, имащ дарбата почти да хипнотизира зрителя с присъствието си — обръсната глава, черно катинарче и пронизващи сини очи, които сякаш дълбаят очните ти ями и проникват в душата, узнавайки и най-съкровения тайни. Стилиян се замисли — всъщност Сашо, собственикът на „Червено и черно“, много приличаше на Ла Вей. Възможно ли е да е той? Глупости! Ла Вей е мъртъв от години, а и едва ли приживе е говорил български...

Следващата вечер, 20 август, беше вечер на писателя Томас Харис — „Червения дракон“, „Мълчанието на агнетата“ и „Ханибал“ кротуваха в платнената чанта на Стилиян, докато той бавно крачеше към вкъщи. Образът на абсолютния злодей в лицето на Ханибал Лектър, изигран от Антъни Хопкинс, направи силно впечатление на самотния ерген. Трябва да намеря и романите, по които са правени филмите, обеща си Стилиян, макар да не бе чел книги от дете.

21 август беше „змийска вечер“ — „Анаконда“, „Питон“ и „Цар Кобра“. 22 август — вечер на трилогията „Къщата“. 23 — на трилогията „Трусове“. 24 — трилогията „От здрач до зори“. Зареди се цяла седмица, посветена на Стивън Кинг — „Кари“, „Сейлъмс Лот“, „То“, „Гробище за домашни любимци“, „Куджо“, „Кристин“, „Царевични деца“, „Сомнамбули“, „Сребърният куршум“, „Проклятието“, „Необходими неща“, „Човекът с косачката“, „Ланголиерите“, „Понякога те се завръщат“, „Прилежен ученик“... Стилиян гледаше ли гледаше ужаси, нищо друго нямаше смисъл, вече дори не поглеждаше касетите с порно. Навсякъде в иначе подредения

му апартамент се търкаляха празни туби от бира, фасове, остатъци от храна, леглото му стоеше неоправено със седмици, забравяше да проветрява. Ходеше по улиците като автомат, работеше машинално, не поздравяваше никого, почти не говореше. Съседите, насядали вечер на пейката пред блока, изведнъж млъкваха и преставаха да чоплят семки, щом го видеха да се задава с празен поглед, а в ръката му се поклащаше вечната платнена торба, пълна с касети.

— Тоя нещо не е наред — шепнеха си те, за да не ги чуе. — Знаеш ли го какъв е — всякакви се навъдиха, колко хора мръднаха на акъл, кой знае какво може да им стори...

Беше средата на септември и децата вече тръгваха на училище, когато в един обикновен слънчев следобед Стилиян влезе в „Червено и черно“, остави на плота „Гарванът“, „Леприкон“ и „Господарят на желанията“ и понечи да тръгне към черните палета, когато Сашо го спря.

— Стилияне, ела насам.

Калчев спря на място, после недоверчиво се приближи. Сашо бръкна под плота и измъкна черна видеокасета без обложка и лепенки.

— Имам нещо специално за теб — смигна му съучастнически собственикът на видеотека.

— Какво е това? — с мрачна физиономия попита Стилиян.

— „Кошмар на Елм Стрийт 8: Фреди срещу Джейсън“. Пиратка е, съвсем нов, дублиран. Върховен филм. Вътре са Фреди Крюгер и Джейсън Ворхийс.

Кипаджията се взираше като хипнотизиран в правоъгълното парче черна пластмаса, което Сашо въртеше в ръцете си. После бръкна машинално в джоба на ризата си, измъкна монета от един лев и я тропна на стъклото.

— Взимам я — избъбри Стилиян, взе касетата и излезе. Въобще не забеляза, че платнената му торба с трите касети от предния ден остана вътре.

Сашо се усмихна, взе забравената чанта и внимателно я сложи на пода до стола. После се наведе над покрития със стъкло дървен плот и започна неопределено да трака по клавишите на компютъра.

Там, в стъклото, където трябваше да се намира отражението на собственика, нямаше нищо.

Кипаджията се тътреше бавно по улиците, подобно на зомби от филм на Ромеро. След като излезе от видеотеката премина до „скърцащите магазини“, зави наляво край общината и продължи нагоре. Подмина кафе „Роял“, читалището, икономическия техникум, изкачи няколко стъпала и се озова до входа на блока. Небивало чудо — на пейката отпред ги нямаше обичайните клюкари, а само две момиченца играеха на дама. Стилиян не се отби, както правеше обичайно, в магазина за бира и цигари, а директно влезе във входа, изкачи стълбите и отвори вратата на апартамента си, която вече дори не заключваше. Без да си събува обувките, той отиде в хола пред телевизора и сложи касетата във видеото. Случайно закачи с лакът своята лична колекция от ужаси и порно, строена в две редици отстрани на телевизора. Няколко касети паднаха на земята — „Градът на зомбитата“, „Нощта на живите мъртви“, „Острието на секирата“ и „Анален глад“. Стилиян не им обърна внимание и се тръшна в червения си фотьойл, облегалките, на които бяха осеяни с дупки от цигари.

Филмът започна направо — нямаше предупреждения да не се копира касетата, нито реклами на други филми. Беше мрачна нощ в някакъв затънтен квартал. До тухлените стени, по които минаваха тръбите за парното, бяха строени множество кофи за боклук, от канализационните шахти излизаше пара. Всичко загатваше, че предстои да се случи нещо страшно.

Внезапно отекнаха стъпки. Камерата се завъртя и показа в цял ръст бавно крачещия Фреди Крюгер, кошмарът на улица „Брястова“. Отвратително, силно обгорено лице, сякаш разядено от шарка или проказа, пуловер на червени и черни ивици, черни панталони и тежки обувки, опръскани с кръв. На главата му се мъдреше тъмнокафява шапка, а дясната ръка бе увенчана с пет огромни стоманени нокътя.

Чу се удар. Камерата се завъртя обратно и показа изхвърчала във въздуха канализационна шахта. От дупката на канала се измъкна личността, която беше избила шахтата с юмрук — Джейсън Ворхийс, звездата от „Петък 13“. Огромен мъж, висок поне два и десет, облечен в работен гащеризон и с хокейна маска. В десницата си стискаше мачете. Двете хорър икони се измерваха с погледи. После бавно тръгнаха.

Бяха на не повече от три крачки един от друг, когато изведнъж спряха.

— Май някой ни наблюдава — просъска Фреди.

Огромният като планина мъж изръмжа нечленоразделно. Кошмарът на Елм Стрийт се завъртя и изведнъж се втренчи в обектива.

— Гледай, Джейсън! Това е нашият стар познайник — Стилиян.

Стилиян Калчев отначало не разбра какво става. Намръщи вежди, след което долната му челюст падна и той се ококори. Фреди Крюгер говореше на него! Джейсън Ворхийс измуча нещо, което би трябвало да бъде приветствие.

— Здравейте, господин Калчев! — изсъска ухилен Крюгер. Усмивката му изглеждаше отвратително върху обезобразеното лице. — Отдавна не сме се виждали. Не си ме забравил, нали? И аз не съм те забравил.

Страховитият убиец направи няколко танцови стъпки около грамадния като канара Ворхийс, който въобще не помръдваше.

— Колко време мина, откакто се видяхме за пръв път, Стилияне? Повече от двайсет години. Първото ми излизане на сцена... бях неотразим. А ти пушеше цигара след цигара и излочи сигурно цистерна бира. Почти се бе посрал от страх, нали?

Кипаджията седеше на фотьойла, претръпнал от ужас. Не, това не можеше да е възможно. Това не е Фреди Крюгер, а просто актьора Робърт Инглунд, който го играе. Това не се случваше. Той сънуваше...

Фреди сякаш прочете мислите му и се разсмя.

— Не, не е сън. По-скоро е кошмар. Кошмар на Елм Стрийт — осма серия, нима си забравил? Не се шашкай. Просто е — ти ни виждаш, ние те виждаме, какво толкова? Важното е да става купон. От тези купони, които само аз и Джейсън можем да спретнем...

Двамата с Джейсън Ворхийс се разсмяха — сатанинско хихикане и дебело басово ръмжене. Стилиян отвори няколко пъти уста като риба, но не успя да каже нищо — Фреди си навря лицето в камерата и екранът се изпълни с противната му физиономия.

— Кажи ми честно, Стилияне, ти от толкова време гледаш ужаси, не ти ли се е приисквало да разбереш какво е усещането да си вътре, в самото действие? Когато те гони ужасяващ убиец, а не си стоиш на топло вкъщи и смучеш бира пред телевизора? А? Кажи! Аз мисля, че

искаш! Добре, ще ти изпълня тази мечта. Въпреки че си жалък плужек, който не става за нищо.

Кипаджията успя само да промълви:

— 3-з-защо?

— Защо ли? — навъси се Фреди. — Ама че глупав въпрос — защо! Не си се променил никак — все си същия малоумен вегетиращ идиот. Трябва да се научиш да задаваш правилно въпросите, Стилиянчо. Например, много по-подходящ въпрос от „Защо?“ е „Как?“.

Стилиян не успя да каже и дума. Защото се случи нещо странно, невъзможно, невероятно. Фреди Крюгер протегна лявата си ръка към него. Ръката му премина през екрана, през самото пространство. Кривите пръсти сграбчиха кипаджията за яката и рязко дръпнаха. Стилиян изхвъркна от фотьойла и влезе във филма.

Фреди Крюгер, кошмарът на улица „Елм“ запрати уплашения до смърт ерген в близката стена. Стилиян падна по задник и се озърна около себе си като диво животно, приклещено в ъгъла. Наистина беше вътре, в света, където се подвизаваха двамата страшни убийци. Всичко си беше едно към едно — и мракът, и димящите шахти, и влажните павета под задника му. Джейсън и Фреди се приближиха бавно към кипаджията.

— Какво ще правите с мен? — изхлипа ужасен Стилиян, опрял гръб в студената стена.

— Какво си мислиш, че ще правим? — реторично запита Фреди. Ноктите на десницата му стържеха влудяващо по тухлите. Ворхийс замахна с мачетето във въздуха. Острието изсвистя.

Крюгер внезапно спря и направи подканящ жест с другата си ръка, сякаш викаше някой зад гърба си.

— Хайде, банда! Какво чакате?

От ъгли и ниши изпълзяха страховити сенки, отзовавайки се на повикването. Силуетите се приближиха и Стилиян си прехапа долната устна от страх. Кръв се стече по брадичката му, докато оглеждаше членовете на глутницата изроди, предвождани от Фреди Крюгер и Джейсън Ворхийс.

Майкъл Майърс от „Хелюин“, с бяла маска и сини работни дрехи, стискащ нож за месо.

Пинхед от „Хелрейзър“, с набучените пирони по плешивата глава и съскащи вериги с куки около него.

Кожоликия от „Голямото тексаско клане“, с месарска престилка, надяната като маска одрано човешко лице и бръмчаща резачка в ръцете.

Куклата убиец Чъки, в синьо гащеризонче, въоръжено с ужасна усмивка и голям нож.

Кендимен — черна сянка с кука вместо дясна ръка.

Клоунът от „То“, стиснал три балона.

Обладаното от дявола момиченце от „Екзорсистът“.

И още, и още. Цели групи вампири, върколаци, демони и всякакви изчадия, напирани от задните редици. Фреди се усмихна прощално:

— Сбогом... Стилиян Калчев.

И скочи.

Поне сцената на убийството му беше спестена. Ноктите на Крюгер потънаха първо в очите на Стилиян, после всички се струпаха на камара върху пищящата жертва. Не след дълго почитателят на филми на ужасите беше буквално раздърпан на малки парченца от десетките изчадия, на които се бе възхищавал и от които се бе страхувал през годините. Зад камерата — връзката с другия свят, на дървен стол с надпис „Режисьор“ беше седнало кльощавото противно човече от „Легенда за криптата“ и радостно вряскаше нещо, на което никой не обърна внимание.

Телевизорът в апартамента се изключи. За да се включи след няколко секунди отново. На екрана, легнала върху бял диван отегчено се протягаше гола жена. Порнокралицата Джена Джеймсън.

— Хм, грабнали са го — с досада изрече тя и си оправи косата. — Ако беше обръщал повече внимание на нас... на *истински* хубавите филми... може би щеше да попадне на далеч по-приятно място този Стилиян.

— Джена — повика я някой.

— Идвам — изчурулика русата сексбомба. Стана от дивана и се запъти към дъното, където изтегнат на шезлонг до басейна я очакваше надървеният Рон Джереми.

Телевизорът изщрака и на екрана се появиха снежинки.

---

[1] КИП и А — съкр. от контролно-измервателни прибори и автоматика. — Б.а. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.